

ממכתבי מדריך בחי"ף

א.

סיף סוף ניתן לי מבוקשי. זה חלום שאני חולם עליו שנים רבות: מחלקה לדוגמא, שכולה מורכבת מסטלים נבחרים, ומחלקה זו מציגה את כל התכנית והתרגילים לפני הגדוד. זאת אומרת, כל תרגיל, איזה שיהיה, מתחיל בזה שמפקד הפלוגה או הגדוד מרצה עליו, ואחר כך יוצאים לשטח ומחלקת ההצגה מראה את התמונה בשטח. לרוב שלש פעמים: ראשונה בצורת "דריל" פשוט ויבש, שנית — טקטית, והשלישית כתמרון אש עם מלוא ההתמושה והציוד. כמובן שתרגילים אלה הם מרום השלימות ואין בהם פגם. קהל הצופים נשאר לרוב מוקסם, וחיללים רבים נגשים אלי ואומרים "ממש כמו בסנימה" או "כמו במלחמה ממש"... זו היא השיטה המקובלת והטובה ביותר כיום.

הצג לאיש את הטוב והמושלם והראה לו את הדרכים המובילות לכך, מן הקל אל הקשה, ואחר כך בקש אותו לעשות גם כן, והוא ישא את נפשו להשיג ולהגיע אל המושלם כאשר הציגו לפניו. הדבר הזה חוסך הכל: דיבורים מיותרים, תקון שגיאות רבות, זמן או את המסקנה הקשה (שאנחנו כל כך היינו רגילים לאמור) — "התרגיל לא הצליח".

תרגיל אינו יכול לא להצליח היות: הזמן, המקום, ההתמושה והמהלכים, הכל חושב למפרע: הכל הובטח מראש. נוסף לכך יש בדבר הבטחה לסטנדרטיות ידועה לגדוד, כי אין לסמוך על כל אחד שהוא ינסה לעצב לתרגיל זה או אחר את דמותו הוא, או לעשות לפעמים איזה מין אימפרוביזציה עקומה.

שלשום נוכח מפקד הגדוד בתרגיל אחד שלנו; הוא התפעל וביקש להציג לפניו את כל המחלקה, שיבח אותם ואמר כי לתרגיל הבא יביא את הבריגדיר. כמובן שהבחורים גאים מאד על כך. ההכנות והחזרות על כל תרגיל מענינות מאד, ולפעמים זה מזכיר בכל את החזרה של להקה תיאטרונית; ובאמת, אין בין זה ללהקה של תיאטרון כמעט מאומה. גם קוראים לנו "הלהקה", ונגשים לשאול אותנו פעמים רבות במשך היום: מתי אנחנו מציגים? ואיפה? ב"גבעת ברנר" ב"עקרון" או ב"חניתה"? (אה שטחי-אימונים קראנו בשמות ארץ ישראלים). הקפדה על כל פרט, שכל אחד יבחר לו את מקומו בתפקידיו הנכונים והזגשת התפקיד של כל אחד ואחד, החזרה על כל המהלכים עד אשר הכל הוא ככליל-השלמות, בלי אף שגיאה טקטית, ולו גם הקטנה ביותר. באמת מזכיר הדבר את עבודת המשחקים בתיאטרון ואת החזרות על הבמה. אתמול שיגנו אולי עשר פעמים תרגיל אחד במשך ארבע שעות, ועדיין איני מרוצה, גם שאני חושב כבר עכשיו שזו תהיה גולת הכותרת של ההצגות שלנו. בטוחני שכל קהל הצופים יהיה מוקסם וילמד הרבה מן הדבר, יותר מאשר מסרט אימונים של הקולנוע הטוב ביותר. "הלהקה" עוררה הרבה ענין גם בגדודים האחרים ורבים מבקרים אותנו. כנראה שגם הם יעשו כן. ההתענינות והשאלות רבות. אנו רוצים פעם לפגוש בגרמנים באמת, וגם רוצים להכות בהם כהלכה. גם במאס אין גותנים הרבה מנות, ומטרידים תמיד בשאלות והתעצויות מכל הצדדים, ויש להסביר לאנשים, יש להדריך ויש לעזור. הסיפוק הוא גדול, אולי גדול יותר מאשר בהיותנו בחנייה. ישנה ההרגשה שאתה עושה כשהו תכליתי ויסודי ומתחיל בבראשית בשטחים לא נודעים. ועד מהרה אתה רואה וקוצר את הפירות והם אותי הפרי בדיוק שאתה קיוית לו, וכמו כן שאתה עיצבתו.

ב.

קיבלנו סירות פלישה לאימונים, ולפתע צץ במוחי: נערוך את האימון באגם הריק שטיילנו בו. ובכן העמסנו את 3 הסירות המתקפלות על מכונית, סירה לכל כתר, ונסענו

לאגם. הגענו עד למרחק קילומטר וחצי מן האגם — הלאה אי אפשר היה לנסוע; החלטנו איפוא לשאת את הסירות על הכתף — הן עשויות לנשיאה — אבל לפתע צץ רעיון: נשאנו אותן לנחל, ושם קשרנו להן שני חבלים והן משכו את הצי הקטן עד האגם. חזילים קשישים נהפכו לילדים קטנים. צצו בהם דמיונות ורעיונות עד כדי להצחיק אדם שהיה עומד מן מצד ורואה זאת. לבסוף הגענו אל האגם. היה זה נראה שאי אפשר היה לשכוח אותו ומן־רוב, אם רואים לפעמים בתמונות ווף של אגם בין הרים, הרי עדין אין זה קולע למראה האגם שהיה לעינינו באותו יום, (בצדק העיר אחד מן האנשים שחטא הוא לקלקל את הראי המקסיים הזה ולעסוק בו כאימוני פלישה וסער).

זה אחד מימי החורף המזהירים והיפים ביותר, שמים נקיים, בלי שמץ ענן, ומתוך האגם ניבט כל דבר אשר היה סביבו, עד שלרגעים היה הראש מתחיל להסתובב מתוך שאלה: היכן כאן המציאות והיכן המראה?

ההרים מכוסים השלג, היערות, בתי האכרים, עדר הצאן עם הכלב השחור והרועה הקוץ עם המטריה שלו, השקט והבהירות הכל כאילו עצר את נשימתו. עמדנו כלנו כנדהמים ואף אחד לא רצה לזוז. הללו חכו לפקודתי ואני ראיתי לרוחם ואמרת: חצי שעה מנוחה ועישון סיגריה! חיוך שטף על פני כולם. „לא רע — אמר מי שהוא — כשהמפקד הוא גם קצת סנטימנטלי וחובב נוף וטבע...“ אחר חצי שעה הוצאנו את הסירות מן המים, פרקנו אותן והתחלנו בתרגיל. עבדנו עד לשעה אחת־עשרה ואז החלטתי לשלוח למחנה ולהודיע שאנו נתרגל כאן עד למחרת שעה 8 בבוקר, היות והתכנית לא תסבול מכך. בשעה 12 בערך קשרנו את הסירות שנית לחבלים ומשכנו אותן במעלה הנחל. במרחק קילומטר וחצי לערך ע"י הגשר חתה לני המכונית הגדולה עם שלש ארוחות, מעילים גדולים ושמיכה לכל אחד. העמסנו את כל הכבודה הזאת על הסירות וחזרנו אל האגם. כ"ז התחיל העסק; התחרות בין הכתות, מי הכתה שתרכיב יותר מהר את הסירה ב"עמדת ההיערכות", תשא אותה עד לשפת האגם, תוריד אותה למים, תחזור עד לצד השני של האגם ותתחפר במקום הנועד לה. שלש שעות ארך הקרב. הכריזו על מנוחה. עלינו בצלע ההר ומצאנו מערה די גדולה. הדלקנו על שפתה מדורה וכישלנו תה וארוחת ערב. אכלנו מוקדם, ומיד חזרנו לאגם. והפלגנו לסייר סביבו. הגענו עי חצי הדרך כשהחושך כיסה את הכל. וכך המשכנו עד אשר לפתע התחיל השלג להזהיר ולהבהיק, ומעליו עלה ירח מלא. הכל היה בהיר ונפלא, שלרגע הנחנו את המשיטים והסתכלנו בהר.

שוב קראתי חצי שעה למנוחה ועישון. בשעה 0430 בבוקר, גמרנו את השיט מסביב, חזרנו אל המערה, ושתינו תה ליד המדורה. בבוקר התרגלנו עוד שלוש שעות — ונצא הביתה.

